

at det bliver gentaget her, ikke mindst efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte før. Det har saa meget større Interesse, som det var det højeste, Socialdemokratiet kunde drive det til, da det var dets Opgave at afgive en Kærligheds-erklæring til den radikale Regering ved dens Tiltræden. Det lød saaledes:

„De politiske Partier her i Danmark kunne som i andre Lande egentlig deles i to Dele: Socialdemokratiet paa den ene Side og paa den anden Side alle de andre. Her i Danmark tror jeg, at vi i Øjeblikket have ikke mindre end 8 politiske Partier: De Radikale, Højre, de Fri-konservative, de Gammelmoderate, de Ny-moderate, Reformpartiet, Løsgængerne og Socialdemokraterne. De andre Partier ere indbyrdes stærkt uenige, forfølge hinanden, hade hinanden, rives og skændes indbyrdes, det er en Kendsgerning, det er noget, vi hver Dag se for vore Øjne, og jeg kan sige heldigvis for vort Vedkommende. Men eet er fælles for dem alle, og det er: De bygge paa det bestaaende Grundlag, det er indenfor den bestaaende Samfundsordning, de ville reformere og lovgive. Arten og Tempoet med Hensyn til denne Lovgivning ere forskellige for de forskellige Partier, men alle have de det fælles, at de bygge paa det bestaaende Grundlag. Og her kommer da den store Forskel mellem dem og os, at vi ønske ikke at bygge paa det bestaaendes Grund, paa den bestaaende Samfundsordning. Den ønske vi afskaffet, vi ønske at komme bort fra Privatdriften, vi ønske at komme bort fra Kapitalismen, vi ønske at komme over til, at Samfundet ejer alle Produktionsmidler; vi mene, det er det eneste Grundlag, hvorpaa et virkelig sundt og retfærdigt Samfund kan bygges op. Jeg siger altsaa, at der mellem dem og os er ikke en Gradsforskel, men en Væsensforskel, en dyb Kløft, som ikke lader sig udjævne.“

Saaledes lød det ærede Medlems Ord. Efter at have befæstet denne dybe Kløft, dette Ginnungagab mellem sig og alle andre Partier, er det, det ærede Medlem opfordrer en Del af de Partier, som staar paa den modsatte Side af Kløften, til at være ham behjælpelige med at føre Krig mod et af de andre Partier, som ligeledes staar paa den modsatte Side af Kløften. Det ærede Medlem siger: Det gælder at slaa Højre ned. Jeg tror nu ikke, det ærede Medlem saadan faar slaaet Højre ned; men jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem med dette Formaal for Øje kan sige: Ja, men jeg har ogsaa sagt, at

vi Socialdemokrater godt kan samarbejde med andre Partier. Ja, naturligvis, de kan godt samarbejde med andre Partier, naar det gælder at naa deres Formaal; der er selvfølgelig ikke det fjerneste i Vejen — det forstaaer jeg saa udmærket godt — for, at Socialdemokraterne kan ønske at bruge de Radikale, de Moderate og Venstre til at slaa Højre ned. Jeg tvivler heller ikke om, at de gerne vil bruge de Radikale og Venstre til at slaa de Moderate ned eller de Radikale og de Moderate til at slaa Venstre ned og saa fremdeles. Det Samarbejde vil Socialdemokratiet loyalt kunne iværksætte med alle Partier, til det naar sit Maal, som er det, det ærede Medlem antydede: at bringe Socialdemokratiet til Sejr og derved naa til en Omdannelse af Samfundet, som ingen af de andre Partier ønsker. Det er noget, jeg er klar over, og det er kun det, jeg ønsker at konstatere her, efter at vi har hørt, hvorledes det ærede Medlem vilde gøre sig til Anfører i Kampen mod Højre.

Til den højtærede Konseilspræsident vil jeg kun gøre et Par korte Bemærkninger. Det var jo i høj Grad smigrende for mig, at den højtærede Konseilspræsident egentlig gerne ønskede at indlede en Diskussion med mig om Forfatningssagen. Det er ogsaa i høj Grad fristende for mig, thi det er en Sag, som interesserer mig meget, men jeg vil nu modstaa Fristelsen, og det af en bestemt Grund. Hvis jeg ikke husker meget fejl, ligger Forfatningssagen for Øjeblikket i Landstinget, og den højtærede Konseilspræsident er enten i Lag med eller vil i de følgende Dage komme i Gang med at forhandle med Landstinget om den Sag. Hvorvidt den højtærede Konseilspræsident i Forvejen nøjagtigt kender, i hvilken Retning den Forhandling vil gaa, ved jeg ikke. Det forekommer mig, Konseilspræsidenten sagde, at det var ham en lukket Bog, hvad Landstinget vilde, men at den højtærede Konseilspræsident i sin Tale her gik ganske bestemt ud fra, at Forhandlingen ikke vilde kunne føre til noget Resultat. Ja, jeg ved det jo ikke, men skønt jeg vil indrømme, at meget af det, den højtærede Konseilspræsident siger er en lukket Bog for ham, ikke er det for mig, vil jeg dog ikke have stillet den Formodning op, at Resultatet af Forhandlingen nødvendigvis maatte blive det, at man ikke blev enig; jeg vil imidlertid for mit Vedkommende overlade Forhandlingen paa dette Stadium til Landstinget og ikke del-